

I'm not here to live my German life

I arrived to Latvia on Sunday, the first of September and a very rainy day. I was well-received by Astra at the airport but shortly after I get a shock by my new flat. Dealing with this problem and spending most of the time away from the flat, I got the point on my on-arrival training: I'm not here to live my German life.

Now I've already spent one and a half month here in Latvia and finally I can say, "Yes, I arrived". I started to learn Latvian, I know what to do at my work in the kindergarten, I have found new friends and realised about similarities and differences with my country. Although I sometimes would love to draw a sign with the inscription "please smile" and show it to the people on the street; I feel and experience the kindness of them, the welcoming, helpful and supporting temper.

The few parts of Latvia I've seen so far have shown a high contrast: The very rich and beautiful nature is opposing the dark, depressing block houses. Poorness and very richness are existing next to each other. Riga is crowded by people but the country side seems dead, without pulse. But still, Latvia has it's own special culture everyone is proud of and the prove you can find everywhere. If it's the Latvian dances or the typical symbols, everyone is familiar with them. Thinking about German culture it's hard to imagine even one characteristic counting for the whole country.

When I think about my work in the kindergarten I always have to smile: The children welcome me with hugs, they help me to learn their language and are interested in mine at the same time. They pay attention to what I want to show or tell them and again I figured out: Children are the best teachers in the world.

I hope I can participate in some music and language lessons soon and bring in my own ideas more and more, but for that I still have seven and a half months left.

Anna

Neesmu šeit, lai dzīvotu savu Vācijas dzīvi

Es ierados Latvijā 1.septembrī – ļoti lietainā svētdienas pēcpusdienā. Pēc jaukās sagaidīšanas lidostā, par ko parūpējās mans mentors Astra, jutos nedaudz šokēta, ierodoties savā jaunajā dzīvoklī. Vēlāk, pēc sarunām ar mentoru un citiem brīvprātīgajiem, kā arī pavadot daudz laika ārpus sava dzīvokļa, nonācu pie svarīgas atziņas – es neesmu šeit, lai dzīvotu savu Vācijas dzīvi.

Esmu Latvijā pavadījusi gandrīz divus mēnešus un beidzot varu sacīt: " Jā, es esmu Latvijā!" Esmu sākusi mācīties latviešu valodu, zinu, kādi mani uzdevumi bērnudārzā, esmu ieguvusi jaunus draugus. Esmu iemācījusies respektēt atšķirības starp mūsu valstīm – Latviju un Vāciju - , kā arī priecājos par to, kas mums kopīgs. Tikai dažkārt, izejot Rīgas vai Garkalnes ielās, gribas redzamā vietā izlikt uzrakstu "smaidiet!" Bet šo mēnešu laikā esmu izjutusi apkārtējo cilvēku atbalstu, laipnību, atzinību, mīlestību.

Brīvajā laikā apceļojot Latviju, nevar nepamanīt skaisto, bagātīgo dabu un tai pretstatā tumšās, depresīvās blokmājas. Rīga gandrīz jebkurā diennakts laikā cilvēku pilna, bet lauki – gandrīz kā izmiruši. Tomēr Latvijā ir sava īpaša kultūra, ar kuru ikviens lepojas – vai tās ir tautiskās dejas, tautasdziesmas vai simboli.. Domājot par Vācijas kultūru, grūti atarast kādu vienojošu kultūras iezīmi visai zemei.

Domājot par savu darbu bērnudārzā, vienmēr smaidu – bērni sagaida mani ar apskāvieniem, viņi palīdz man apgūt latviešu valodu, vienlaicīgi ir ieinteresēti mācīties arī manu valodu. Bērni ir uzmanīgi, ieinteresēti, labprāt ieklausās visā, ko viņiem stāstu. Un atkal es sapratu – bērni ir vislabākie skolotāji pasaulē.

Projekta laikā ceru īstenot vēl arī citas savas ieceres un idejas (piemēram, mūzikas un svešvalodu stundās), un tam man ir vēl septiņi mēneši laika!

Anna

(brīvprātīgais skolotāju palīgs Garkalnes MVV no Magdeburgas Vācijā)